

зазначені процеси здійснюються конкретними людьми у певних установах, тому наведений перелік має бути доповнений розгалуженою системою технологій виконання управлінських процедур в усіх органах публічного адміністрування за усіма напрямками їх діяльності. Виявлення й оцінка перспектив розвитку управлінських технологій у рамках системи публічного управління України вимагає, насамперед, чіткого визначення взаємозв'язку всіх перерахованих у роботі технологій. Інакше з них неможливо буде сформувати систему.

Важливим фактором успішного впровадження управлінських технологій у систему публічного управління є наявність відповідної культури управління в органах публічної влади. Управлінську культуру розглядають як єдність управлінських знань, почуттів, цінностей, управлінських відносин і творчої управлінської діяльності. Формування організаційної культури в публічному управлінні треба розглядати з позицій створення норм, цінностей, стереотипів діяльності, що відповідають пріоритетним напрямам реформування системи публічного управління, а також визначення потреб розвитку суспільства загалом.

Література.

1. Книш П.В. Теоретичні засади формування системи управлінських технологій в державному управлінні України: дис. канд. наук з держ. управ.: 25.00.01. Івано-Франківськ, 2014. 242 с.
2. Державне управління: навч. посіб / за заг. ред. А.Ф. Мельник. Київ: Знання-Прес, 2003. 343 с.
3. Книш П.В. Сутнісні характеристики поняття «управлінська технологія» *Науковий вісник академії державного управління: Серія «Управління»*. 2014. Вип. 1. С. 255-263.
4. Тексти лекцій з курсу «Соціальні технології» / укл.: О.М. Віноградська, Л.О. Белова Харків: ХНАМГ, 2009. 135 с.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАХИСТУ ЗАКОННИХ ПРАВ СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦТВА

***ТОПОРКОВА М.М., К.ЮР.Н., ДОЦЕНТ,
ДЕРЖАВНИЙ БІОТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ***

Будь-який суб'єкт підприємництва не може існувати у відриві від владно-державної структури суспільства, оскільки саме ця структура покликана встановлювати правила та забезпечувати їх виконання, тим

самим регулюючи соціально-економічний розвиток суспільства, а також покликана створювати умови для комфортного, сприятливого існування та розвитку, як для громадян, так і для суб'єктів економіки.

З іншого боку, саме тому, що однією з невід'ємних функцій влади є саме дотримання єдиних для всіх норм, забезпечення порядку та безпеки для всіх членів суспільства незалежно від їх статусу, владні структури, як державні так і місцевого самоврядування зобов'язані виконувати в тому числі й контрольні-наглядові функції щодо суб'єктів бізнесу та підприємницької діяльності. Відповідно в будь-якому економічно розвиненому суспільстві завжди актуальним є питання забезпечення балансу між необхідністю контролювати діяльність економічних суб'єктів та необхідністю забезпечити для них максимальні свободи та можливості для ведення бізнесу, для чого і потрібна наявність розвинених механізмів та інститутів цивільно-правового захисту інтересів підприємців.

Розглядаючи питання забезпечення законних прав та інтересів суб'єктів бізнесу та підприємництва при взаємодії даних суб'єктів з інститутами влади та управління, необхідно насамперед розуміти, що жоден орган влади або його структурний підрозділ ніколи не ставлять за мету якимось чином «душити» бізнес, просто тому, що бізнес, що добре працює, для влади – це завжди робочі місця для населення та податкові надходження для бюджетної системи, а значить і можливість забезпечувати виконання органами влади своїх статутних функцій у частині забезпечення розвитку підвідомчих територій та підвищення якості життя населення.

Проте, як показала практика, владні структури завжди мають спокусу вирішити частину державних або місцевих питань, за рахунок суб'єктів економіки. Крім того, в окремих службовців органів державної влади та місцевого самоврядування також може виникати особиста зацікавленість, так чи інакше пов'язана з використанням службового становища або наявних важелів владного впливу в особистих цілях. Це може бути і тиск на конкурента фірми або банальне здирицтво робіт, товарів, послуг або фінансових засобів з метою особистого збагачення тощо.

Тим не менш, практика показує, що зазвичай державні та муніципальні органи влади часто порушують право на підприємницьку діяльність, закріплене в статті 42 Конституції України [1], при цьому не тільки не повною мірою забезпечують можливість реалізації даного права, але і можуть створювати адміністративні стримуючі бар'єри, у зв'язку з чим, ось уже багато років не втрачає актуальності питання

захисту підприємців від неправомірних дій представників держави, що передбачає створення організаційно-правового механізму, який має забезпечити оптимальний режим взаємовідносин бізнесу та влади, що базується на балансі приватного та публічного інтересів, імперативності та диспозитивності правової методології.

Очевидно, що можливість захисту права є невід'ємною частиною процесу реалізації суб'єктивних прав у разі виникнення будь-яких перешкод для їх безпосереднього здійснення. Іншими словами, суть захисту права завжди полягає в усуненні перешкод, у реалізації правового статусу, у відновленні порушених прав та обов'язків, а також у покаранні винних правопорушників у належних випадках [2].

Право захищати свої права та свободи усіма засобами, не забороненими законом, і навіть державна гарантія захисту права і свободи людини і громадянина державою.

Очевидно, що держава як інститут, до функцій якого належить захист прав людини, зацікавлена у виявленні причинно-наслідкових зв'язків, що зумовлюють формування механізмів та передумов для порушення тих чи інших прав, аби, впливаючи на них, не допустити у соціальній дійсності розростання правопорушень, попередити їх і не допустити перетворення причини в наслідок [3].

Іншими словами, однією з пріоритетних цілей державно-правового захисту прав бізнесу та підприємців має бути виявлення, попередження та усунення перешкод для найбільш повної реалізації права на підприємницьку діяльність, передбаченого статтею 42 Конституції України.

Література.

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Бобкова А.Г. Защита права на предпринимательскую деятельность в Украине. *Предпринимательское право*. 2009. № 1. С. 44-47.
3. Рум'янцева В.В. Проблеми захисту прав суб'єктів підприємницької діяльності в господарських судах України. URL: https://minjust.gov.ua/m/str_1956